

הבת קרן אלון. הוא הלך להביא אותה מסבא'

(המשך מעמוד 6)

שיעורים. אמרתי לה שתלך להורים שלי כשתגמור את השיעורים, הם גרים בקריית מנשה. כמה רקות הליכה מן הבית שלנו.

כסכיבות 7 בערב שלחתי את נטע הביתה להכין שיעורים, ואמרתי לה להגיד לאבא, לגידעון, שילך לקחת את קרן מהוריי. מכיוון שהיה לנו זמן, נכנסנו — אמי, אחותי ואני — לש' תות קפה בנאוה. משם טילפנתי הביתה. ריברתי עם גידעון, הסכרתי לו שאני אאחר קצת וביקשתי שילך לקחת את קרן מהוריי.

הגעתי הביתה כסכיבות 8 ועשר דקות. גידעון לא היה בבית, ונטע אמרה שהוא יצא חצי שעה קודם והלך לקחת את קרן.

כסכיבות השעה 8 וחצי, כשראיתי שהוא לא חוזר, טילפנתי להוריי. קרן הרימה את הטלפון ואמרה שאבא עוד לא הגיע, שהוא מאחר לפעמים. בינתיים ואני ישבתי עם הבנות ועברתי איתן על השיעורים לבית הספר. אחר-כך התקלחתי, ואז ראיתי שכבר אחרי 10 ושגידעון עוד לא הגיע.

טילפנתי להוריי ושאלתי איפה הוא, ואם הגיע אליהם במיקרה. הם ענו שלא ראו אותו. כשלבסוף הוא הדברים כבר נראו לי חשודים. אמא שלי אמרה שהם יבואו אליי, והם הגיעו בתוך זמן קצר. בינתיים ביררת מה הוא לבש, ואם היה איתו ארנקיכסף עם תעודות. מסתבר שהוא לא לקח איתו כלום, רק את מפתחות הרידה.

הודעתי לאיציק, אחי, והוא אמר לי שהוא יתקשר לבתי החולים, עלה על דעתי שאולי נפגע בתאונת-דרכים ולקחו אותו לבית-חולים. בינתיים יצאתי עם הוריי לעשות סיבוב ב' שכונה. ביקשתי מאמא שלי שתביט על המידרכות לראות אם אין כיתמי"ם עם הריצפה. לא מצאנו כלום וחזרנו הביתה. מכתיה החולים שאליהם ציל"ם להם שהוא לבש מכנסים כחולים קצ'רים, חולצה תכלת עם צווארון כחול כהה ונעלי ערסלים אפורות עם גרביים. אחרי תצות טילפנתי שוב למיש' טרה ואמרתי שאני רוצה לדרוש על נעדר. הם אמרו לי שאחיו כבר דיווח, ושאני צריכה לבוא למיגרשה-הרוסים למלא טופס. נסעתי עם אבא שלי למישטרה. שם לקח אותנו בחור צעיר לבוש באזרחי והוביל אותנו לרכב מישטרה. הוא לא הסכים לנו לאן נוסעים, ולמה, והוביל אותנו לתחנת הקישלה בעיר העתיקה. אבא שלי

אודיע להן, אולי הם יכולים לתת לי עזרה פסיכולוגית. הם הודיעו לי שמייד בבוקר, לפני שהבנות ילכו לבית הספר, הם ישלחו פסיכולוגית שתדבר איתן. בינתיים ביקשו שאכנס לחדר השני ואמסור עדות על כל מה שעשיתי באותו הערב לפי סדר-הזמנים. דקות אחרי שהודיעו לי מה שקרה לבעלי, הם רצו שאשכב ואענה לשאלות ואסביר בריק מה עשיתי ומתי.

עניתי על השאלות כמו מכונה. בסוף הוא שאל אם לגידעון היה קשר להג'א, איפה הוא משרת, אם יש לו אקדח או רישיון לנשק. הם כנראה חשבו שזה היה ריב אישי בין השניים.

כשסיימתי למסור את העדות הם אמרו לי שאני יכולה ללכת. השעה כבר הייתה אחרי 2 בלילה. איש מהם לא הציע להסיע אותי הביתה, למרות שהגעתי לשם כרכב מישטרה, איש לא חשב שאולי אני זקוקה לעזרה רפואית, אולי הבנות זקוקות לפסיכור' לוג. רק למחרת כצהריים, קצת לפני ההלוויה, התקשר אחד השוטרים כדי למסור לי מיספר טלפון של פסיכור' לוגית.

באותו לילה, מול שאיציק, אחי של גידעון, בא גם הוא למישטרה והוא הסיע אותי ואת אבי בחזרה.

עד היום, כשכבר גמרנו לשבת שיבעה, עוד לא בא איש להסביר לנו מה קרה שם. איש מן המישטרה לא בא לספר לנו, להכניס אותנו לתמונה. אני לא יודעת מה קרה, אני יוצאת מרעתי. גם מהצבא לא בא איש להסביר, לא כאו לנחם, לא שלחו מיברק, הרי הרוצח היה במדים, הוא ירה בו בנשק של צה"ל, ואנחנו לא שמענו כלום.

עד כאן סיפורה של איילה. בנימישפחתו של גידעון המומים. את כל הפרטים על רצח בן מישפחתם דלו מן הכתבות בעיתונים ומחקירות אישיות שהם עורכים בשטח. בכל פעם שאנחנו יכולים לאסוף את עצמנו מן הצער, סיפר יואל כהן, אחיה של איילה, שהיה גם חברו הטוב של גידעון, אנחנו יוצאים ומתחקרים בעצמנו את הדברים.

כך הגיעו גם לאנשים שבשכונתם התבצע הרצח האכזרי. תנה, אחת השכנות, סיפרה על השניות שאחרי הרצח. היא אמרה שהיה שם קהל גדול, שהרוצח הניח את הנשק, את התרמיל הצבאי שלו והתחיל לברוח עם המקום. רק צעקותיה שלה עוררו את הקהל מקיפאנו ואנשים התחילו לרדוף אחריו כדי לתפוס אותו.

המחבק בינתם של איילה וגידעון אלון לביתם של דניאל ומתלדה כהן, הוריה של איילה, הוא קצת יותר מחמש דקות הליכה ברגל בסמיטות השקטות שלו שכונת קריית-משנה בירושלים. שכונה שחלקה רתית וחלקה חילונית. שכונה שקטה עטוייה ירק.

מכות-רצח לחבר

מוך לשעה 8 בערב הבחין ארנטל בגידעון אלון, פקיד בבנק טפחות בכיתה, שהלך מביתו שבשכור' נה לבית חמותו, כדי לקחת ממנה את בתו.

הוא נתקל בו כשכיל צר שבין שני בניינים בשכונה. הוא חשד באלון כי הוא פורץ ותפס בידו.

לפי העדויות אמר אלון: מה פית' אום, אתה יכול להתקשר למישטרה ולברוק. אני כאן בשכונה". ארנטל ניפנף לעיניו אלון בתעורת-הקצין שלו, שאחר כך נמצאה על-ידי המישטרה כשהוא מושלכת במקום. הוא אחרו בחוזה של אלון וגרר אותו אל הכביש. שם, ליד בית מס' 8 ברחוב גת, השליכו על הכביש והחל בועט בו תוך שהוא מסתייע בקתיעוניה.

הצעיר המבוהל התחנן לפני התוקף כי יעזוב אותו, אולם ללא הועיל. לשכנים שנאספו לקול הבכי הסכיר ארנטל כי תפס פורץ מסוכן. במקום התאספו במהרה כמה שכנים נדמהים, שניסו להרגיע את הקצין המשתולל. אך הוא דרך את העוזה וירה

לעברם שני כדורים נותבים, שכנס לא פגעו באיש. לפתע שיחרר אלון את זרועו מידו הלופפת של ארנטל. הקצין לא היסס, ירה בו מייד מטוחו קצר צרור של ארבע יריות, שפגעו בחזהו וברגלו של אלון. הצעיר נפל על הכביש, מתבוסס בדמו.

בינתיים הועיקו השכנים את המישטרה. ניידת ראשונה הגיעה למקום האירוע כרקה בלבד אחרי הרצה. השוטרים שבניידת שלפו אקדחיהם. הם הסתערו על היורה, ותוך מאבק ומהלומות כופפו את ידיו לאחור וכפתו אותו באזיקים.

כל העת, עד להעלאתו לניידת, מילמל ארנטל דברים חסרי-שחר. בין המילמולים יכלו השכנים להבחין במילים: "זה הכל תקלת במערכת". במקום הגיעה ניידת לטיפול נמרץ. הרופא שבניידת ניסה להחיות את אלון, אך הוא מת כעבור דקות אחדות. כתחנת-המישטרה מסר ארנטל

חשוד ארנטל (קירח) משתולל בבית-המישטח תקלה במערכת

לשוטרים עדות מלאה על הרצח, ואף חתם עליה. אחר כך נסוג למצב נפשי של ניתוק. הוא לא היה מסוגל לשחזר את הרצח, ומדי פעם קם והטיח את ראשו בקירות חדר-המעצר.

בדבריו של הצעיר מוכה האמוק אכן היה היגיון מסויים. אכן היתה תקלה קשה במערכת הצבאית, שתפ' קירה לאתר ולמנוע אחזקת נשק בידי אנשים המעוררים בנפשם. יאלו טר' חו שילטונות הצבא לברוק את ברי' אותו הנפשית של ארנטל, היתה מתג' לה לעיניהם התמונה הבאה:

בגיל 17 אושפו ארנטל בבית החולים הפסיכיאטרי עזרת נשים. סמוך לגיוס אושפו שוב. כל אישופו נמשך כחצי שנה.

הרופאים הפסיכיאטרים שבדקו את ארנטל ציינו, כי החולה הצעיר סובל מתסיסמונת של פאראנויה, מחלת-נפש המתבטאת פעמים רבות באלומות כלפי הסכינה. ארנטל אושפו או בגלל התנהגות מוזרה.

בתיקו הרפואי היה כתוב כי בגיל 16 תפס אחד מחבריו והיכה אותו מכות-רצח, עד כי הנער אושפו בבית חולים כשהוא סובל משכרים וחבלות ככל גופו. בגיליון האישופו שלו כתבו הרופאים כי נראה להם שהמרוכר כמשמר של גיל-התהבגרות, וכי הצעיר המאושפו מתגבר יפה על מחלתו ומשתף פעולה עם הצוות הטיפולי. ארנטל גוייס לצה"ל ואחרי שיח' וררו התחנן עם רעייתו. מאז, פחדו מפניו השכנים. הוא היה מכה את ילדי השכנים, ופעם אף איים על מישוה, שהתניע ברחוב וספה רעשנית, כי ירצח אותו אם לא ייפסק הרעש. חקירת הצבא בפרשה העלתה, כי כשאושפו ארנטל בעזרת נשים, עדיין לא היה במישרד-הבריאות רישום

ממוחשב של מאושפזים פסיכיאטריים. ברישום כזה הוחל רק באמצע שנות השבעים, ועד היום הוא אינו שלם. ארנטל מאושפו עתה להסתכלות בבית-החולים הפסיכיאטרי גיבעתי-שאול בירושלים. הרופאים יקבעו אם הוא מסוגל לעמוד לדין.

כל הגועל-נפש

רואל כהן, גיסו של גידעון, עדיין אינו יכול להשלים. הוא, כמו איילה, אחותו, בא ממישפחה שכולם בה שיר' תו כקצינים בצה"ל, חלקם בדרגות בכירות של שירות-הביטחון השונים: "כולנו קצינים בצבא, אף אחד לא פסיכופאט. מתייחסים אלינו גרוע — לא מגיע לנו לדעת מילה אחת? אנחנו משתגעים מתייחסים אלינו כמו אל כלבים! כסך-הכל הבן-אדם עשה פשע נורא — הוא הלך להביא את הבת שלו מההורים שלי!

חשוד ארנטל (קירח) משתולל בבית-המישטח תקלה במערכת

אני לא מבין איך יכול לקרות כזה דבר. איך איש מן האזרחים שהיו מסביב לא נקף אצבע? איך נתנו לדבר כזה לקרות מול העיניים? איפה כל האזרחים? מה נעשה מן המדינה הזאת? עומד אדם לא שפוי ויורה, וכל אחד ממלט את נפשו. אני חונכתי על בירכי הציונות, והכל בסדר עד שאתה נפגע — ואז יוצא כל הגועל-נפש של המימסד".

גידעון היה פקיד בכיר בבנק-טפ' חות בירושלים. הוא עסק בביקורת פנים. מנכ"ל הבנק, שבא להביע תנ' תומי למישפחה, סיפר שגידעון היה מגיע בכל יום כשבפיו רעיונות חר' שים, והקסים את חבריו לעבודה.

בנייהמישפחה מפנים גם שאלות קשות לצה"ל: מדוע אף נציג צה"ל לא בא למישפחה, אפילו לא כדי לנחם? למישפחה טרוע שהחשוד ברצח לא שירת בשירות סריר בצבא, והם שר' אלים איך יתכן שאדם כזה הוסמך כקצין.

איך קרה שעבר מיברק-קצונה וסיים את הקורס? מדוע לא ברקו את דבר אישפוזו בעבר? איזה הכשרה עבר כקצין הג'א ומהן הוראות הפתיחה-באש שקיבל, אם יש כאלה?

בנוסף לכל הדברים האלה, ושאלת המישפחה שוב ושוב מדוע לא הגיע אף אדם מוסמך שהסכיר להם מה קרה. איך קרה, שאדם שהלך בערב בשכונה ירושלמית שקטה להביא את בתו, מצא את מותו בצורה טראגית בידי איש כוחות-הביטחון, שענר על כתפיו דר' גות סגן-מישפחה ושאתו בידו תתמיק' לע השייר' לצה"ל?

לא באו להסביר

אני לא קלטתי ברגע הראשון מה הוא אומר לי וענית: איש הג'א צריך להגן על האזרחים, לא לירות בהם. הוא אמר לי שזה מיקרה מצער ושהם לא יודעים פרטים, העניין נמצא בחקירה.

עדיין לא קלטתי. אמרתי להם שאם זו בריחה, היא זוועתית, ואם זה אמת — זה יותר גרוע.

לאט-לאט התחלתי להבין מה עובר עליי. סיפרתי לשוטרים שיש לי שתי בנות קטנות בבית ושאלתי איך אני

קרוב אלון ובתו קרן. הוא אהב לטייל